

En far besatt av sin sons kropp

TEATER

Scen: Teater Satori på Teater 9

Pjäsa: "Drömmer jag?" av Pier Paolo Pasolini

Regi: Mikael Lidén

Scenografi: Mattias Hölgersson, Mikael Lidén

I rollerna bl a: Göran Svensson, Mikael Reuterberg, Maud Elwinger, Justine Kirk, Leif Olberius

DET TYDER PÅ ett visst dödsförakt hos Teater Satori att ge sig i kast med Pasolinis pjäs "Affabulazione"; på svenska "Drömmer jag?". Det är en originell text som drivs av en hög inre spänning, men den är också tillspetsad och ordrik på ett sätt som ställer

våldsamma krav på iscensättning och skådespelare.

En man blir på ett mar-drömsaktigt sätt besatt av tanken på sin son, av hans kropp och kön. Inte som sexuellt objekt, inte direkt, utan mer som rival: sonen är ju på väg att ta över all den makt, kroppslighet och attraktivitet som en gång var faderns uteslutande privilegium.

BESATTHETEN utvecklar sig till ett omvänt oedipusdrama med svartsjuka och död, och Sofokles själv dras in på arenan för att reda ut begreppen. På sitt typiska vis gör Pasolini dessutom denna strid kring faderns makt och vankraft lika mycket till en bild för 60-talets rasande generationskamp och för en destruktiv kraft som han tycks vilja

spåra tvärs genom den västerländska historien.

Till vilket förstas krävs en rätt välutvecklad retorik; och det är någonstans där problemen börjar. Figurerna är nätt och jämnt individer, de är först och främst sina ord. Pappan själv talar, talar och talar. Göran Svensson i rollen gör beundransvärda ansatser att gjuta liv och energi i honom, men det är en i längden ganska ojämn kamp. Hans förtvivlan blir snart entonig och nyanslös.

Vilket ytterst beror på att regissören Mikael Lidén inte lyckats bestämma ett klart och tydligt förhållande till pjäsens höga och omständligt resonerande språk som gör varje spelstil som ens avläggset luk-

tar psykologi dömd att misslyckas.

BETECKNANDE NOG blir föreställningens mest bärande avsnitt den långa dialogen med Sofokles, i Leif Olberius gestalt. Där tvingas varje uns av realistisk trovärdighet bort från scenen, i gengäld befrias några ögonblick både idédramat och de starka känslorna bakom det.

Men försöket är tappert. Bara att genomföra det är en mindre bragd, tidigare har i Sverige bara radioteatern vågat sig på "Affabulazione". Och scenografin av ärgad, grovt tillklippt plåt i stolar, bord och väggstycken har en grov och påträngande brutalitet som Pasolini säkert skulle ha gillat varmt.

LARS LINDER